

মধুবন

“সহজ পৰিৱৰ্তনৰ আধাৰ – অনুভৱৰ অথ’ৰিটি”

বাপদাদাই নিজৰ সকলো আধাৰমূৰ্ত আৰু উদ্ধাৰমূৰ্ত সন্তানসকলক চাই আছেহঁক। প্ৰত্যেক সন্তানে আজিৰ বিশ্বক শ্ৰেষ্ঠ সম্পন্ন কৰি তোলাৰ আধাৰমূৰ্ত হয়। আজিৰ বিশ্বই নিজৰ আধাৰমূৰ্ত শ্ৰেষ্ঠ আত্মাসকলক ভিন্ন ভিন্ন ৰূপেৰে, ভিন্ন ভিন্ন বিধিৰে আহ্বান কৰি আছে, স্মৰণ কৰি আছে। গতিকে এনেকুৱা সকলো দুখী অশান্ত আত্মাসকলক সহায় কৰোঁতা, নিজৰ আঁচল দিওঁতা, সুখ-শান্তিৰ ৰাস্তা দেখুৱাওঁতা, জ্ঞান-নেত্ৰহীনক দিব্য নেত্ৰ দিওঁতা, ঠিকনাবিহীন আত্মাসকলক ঠিকনা দিওঁতা, অপ্ৰাপ্ত আত্মাসকলক প্ৰাপ্তিৰ অনুভূতি কৰাওঁতা, উদ্ধাৰ কৰোঁতা তোমালোক শ্ৰেষ্ঠ আত্মা হোৱা। বিশ্বৰ চাৰিওফালে কিবা নহয় কিবা প্ৰকাৰৰ অস্থিৰতা আছে। ক’ৰবাত ধনৰ কাৰণে অস্থিৰতা আছে, ক’ৰবাত মনৰ অনেক টেনচনৰ (দুশ্চিন্তাৰ) অস্থিৰতা আছে, ক’ৰবাত নিজৰ জীৱনৰ প্ৰতি অসন্তুষ্ট হোৱাৰ কাৰণে অস্থিৰতা আছে, ক’ৰবাত প্ৰকৃতিৰ তমোপ্ৰধান বায়ুমণ্ডলৰ কাৰণে অস্থিৰতা আছে, চাৰিওফালে অস্থিৰতাৰ জগত। এনে সময়ত বিশ্বৰ চুকত তোমালোক অচল-অটল আত্মাসকল আছা। জগতখন ভয়ৰ বশীভূত হৈ আছে আৰু তোমালোক নিৰ্ভয় হৈ সদায় আনন্দত নাচি, গীত গাই আছা। যদি জগতে অল্পকালৰ বাবে আনন্দৰ সাধন হিচাপে নাচ গান অথবা আৰু অনেক সাধন আকোঁৱালি লয় তেন্তে সেই অল্পকালৰ সাধনে আৰুহে চিন্তাৰ চিতালৈ লৈ গৈ আছে। এনে বিশ্বৰ আত্মাসকলক এতিয়া শ্ৰেষ্ঠ অবিনাশী প্ৰাপ্তিৰ অনুভূতিৰ আধাৰৰ প্ৰয়োজন। সকলো আধাৰ দেখিলে, সকলোৰে অনুভৱ কৰিলে আৰু সকলোৰে মনৰ এইটোৱেই আৰাজ নিবিচাৰিলেও ওলায় যে ইয়াতকৈ আৰু কিবা বেলেগ লাগে। এই সাধন, এই বিধিবোৰ সিদ্ধিৰ অনুভূতি কৰাওঁতা নহয়। কিবা নতুন লাগে, কিবা বেলেগ লাগে। এয়া সকলোৰে মনৰ আৰাজ হয়। যিবোৰ আলম্বন অল্পকালৰ হয়, এই সকলবোৰ তৃণৰ সমান সহায়ক হয়। বাস্তৱিক আশ্ৰয় বিচাৰি আছে, অল্পকালৰ আধাৰত, অল্পকালৰ প্ৰাপ্তিৰে, বিধিৰে এতিয়া চাই চাই ভাগৰি পৰিছে। এতিয়া এনেকুৱা আত্মাসকলক যথার্থ আশ্ৰয়, বাস্তৱিক আশ্ৰয়, অবিনাশী আশ্ৰয়ৰ বিষয়ে কওঁতাজন কোন? তোমালোক সকলো হোৱা নহয়!

জগতৰ তুলনাত তোমালোক সকলো অলপ হোৱা, বহুত কমসংখ্যক কিন্তু কল্পৰ পূৰ্বৰ স্মাৰকতো অক্ষৌহিনী (বিশাল) সেনাৰ বিপৰীতে পাঁচ পাণ্ডৱকেই দেখুৱাইছে। সকলোতকৈ ডাঙৰতকৈ ডাঙৰ অথ’ৰিটি (হৰ্তা-কৰ্তা) তোমালোকৰ লগত আছে। বিজ্ঞানৰ অথ’ৰিটি, শাস্ত্ৰৰ অথ’ৰিটি, ৰাজনীতিৰ অথ’ৰিটি, ধৰ্মনীতিৰ অথ’ৰিটি, অনেক অথ’ৰিটিয়ে নিজৰ নিজৰ অথ’ৰিটি অনুসৰি জগতক পৰিৱৰ্তন কৰাৰ চেষ্টা কৰিলে। কিমান চেষ্টা কৰিলে কিন্তু তোমালোক সকলোৰে ওচৰত কোনটো অথ’ৰিটি আছে? সকলোতকৈ ডাঙৰ পৰমাত্ম অনুভূতিৰ অথ’ৰিটি আছে। অনুভৱৰ অথ’ৰিটিৰে শ্ৰেষ্ঠকৈ আৰু সহজে যিকোনো ব্যক্তিকে পৰিৱৰ্তন কৰিব পাৰা। গতিকে তোমালোক সকলোৰে ওচৰত এইটোৱেই বিশেষ অনুভৱৰ অথ’ৰিটি আছে। সেয়েহে ফলকেৰে, নিশ্চয়েৰে, নিচাৰে, নিশ্চিতভাৱেৰে কোৱা আৰু ক’বা যে সহজ ৰাস্তা, যথার্থ ৰাস্তা এটাই হয়। এজনৰ দ্বাৰাই প্ৰাপ্ত হয় আৰু সকলোকে এক কৰি তোলে। এইটোৱেই সংবাদ সকলোকে দিয়া নহয়। সেয়েহে বাপদাদাই আজি আধাৰমূৰ্ত, বিশ্বৰ উদ্ধাৰমূৰ্ত সন্তানসকলক চাই আছেহঁক। চোৱা - বাপদাদাৰ লগত নিমিত্ত কোন হৈছে। হওঁতে বিশ্বৰ আধাৰ কিন্তু কোন হৈছে? সাধাৰণসকল। যিসকল জগতৰ লোকৰ দৃষ্টিত আছে তেওঁলোক পিতাৰ দৃষ্টিত নাই আৰু যিসকল পিতাৰ দৃষ্টিত আছে তেওঁলোক জগতৰ লোকৰ দৃষ্টিত নাই। তোমালোকক দেখি প্ৰথমেতো হাঁহিব যে এওঁলোক হয়। কিন্তু যি জগতৰ সকলে কৰে সেয়া পিতাই নকৰে। তেওঁলোকক নামজ্বলা লাগে আৰু পিতাক, যাৰ নাম চিহ্ন সমাপ্ত কৰি দিলে, তেওঁলোকৰেই নাম উজ্বল কৰিব লাগে। অসম্ভৱক সম্ভৱ কৰিব লাগে, সাধাৰণক মহান কৰি তোলা, নিৰ্বলক মহান বলবান কৰি তোলা, জগতৰ মতে যিসকল অশিক্ষিত হয় তেওঁলোকক জ্ঞানপূৰ্ণ কৰি তোলা, এয়াই পিতাৰ পাৰ্ট (ভূমিকা) হয়। সেয়েহে বাপদাদাই সন্তানসকলৰ সভা দেখি মিচিকিয়াই হাঁহেও যে সকলোতকৈ শ্ৰেষ্ঠ ভাগ্য প্ৰাপ্ত কৰোঁতা এইসকল অতি মৰমৰ কল্পৰ পাচত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলেই নিমিত্ত হৈ গ’ল। এতিয়া জগতৰ লোকসকলৰ দৃষ্টিও লাহে লাহে বাকী সকলোফালৰ পৰা আঁতৰি এফালে আহি আছে। এতিয়া বুজি পায় যে যি আমি কৰিব নোৱাৰিলো, সেয়া পিতাই গুপ্ত ৰূপত কৰি আছে। এতিয়া কুস্তমেলাত কি দেখিলা? এয়াই দেখিলা নহয়! সকলোৰে কিদৰে স্নেহৰ দৃষ্টিৰে চায়। এয়া লাহে লাহে প্ৰত্যক্ষ হ’বই। ধৰ্মনেতা, ৰাজনেতা আৰু বৈজ্ঞানিক, এয়া বিশেষ তিনিও অথ’ৰিটি হয়। এই তিনিওৱেই সাধাৰণ ৰূপত পৰমাত্ম ৰেঙনি প্ৰত্যক্ষ কৰিবলৈ শ্ৰেষ্ঠ আশাৰে সমীপত আহি আছে।

এতিয়াও ওৰণিৰ (আৱৰণৰ) ভিতৰৰ পৰা চাই আছে, ওৰণি দঙা নাই। ওৰণিৰ ভিতৰৰ পৰা চোৱাৰ বাবে এতিয়া সংশয়ত পৰি আছে। সংশয়ৰ ওৰণি। এৱেঁই হয় নে আন কোনোবা হয়। কিন্তু তথাপিও দৃষ্টি গৈছে। এতিয়া ওৰণিও নোহোৱা হৈ যাব। অনেক প্ৰকাৰৰ ওৰণি আছে। এক হৈছে নিজৰ নেতাবোধৰ, গাদীৰ বা চকীৰ ওৰণিওতো বহুত ডাঙৰ হয়। সেই ওৰণিৰ (আৱৰণৰ) পৰা ওলাই আহিবলৈ অলপ সময় লাগিব। কিন্তু চকু মেলিছে নহয়। কৃষ্ণকৰ্ণ এতিয়া অলপ সাৰ পাইছে।

বাপদাদাই বিশ্বৰ সকলো আত্মাক অৰ্থাৎ সন্তানসকলক পিতাৰ উত্তৰাধিকাৰ প্ৰাপ্ত কৰাৰ অধিকাৰী নিশ্চয় কৰি তুলিব। যেনেকুৱাই নহওঁক কিয় কিন্তু হওতেতো সন্তান হয়। গতিকে সন্তানসকলৰ বাবে মুক্তিৰ হওঁক বা জীৱনমুক্তিৰ হওঁক দুয়োবিধেই উত্তৰাধিকাৰ আছে। উত্তৰাধিকাৰ দিবৰ বাবেই পিতা আহিছে। অচিনাকি হয় নহয়! তেওঁলোকৰো দোষ নাই। গতিকে তোমালোকৰো দয়া ওপজে নহয়। দয়াও ওপজে, উৎসাহো পোৱা যে যিকোনো প্ৰকাৰে সকলো আত্মাই উত্তৰাধিকাৰৰ অধিকাৰ লৈ লওঁক! বাবু!

আজি কেৰিবিয়ানৰ টাৰ্ণ হয়। হওতেতো সকলো বাপদাদাৰ অতি মৰমৰ হয়। প্ৰত্যেক স্থানৰ নিজৰ নিজৰ বিশেষত্ব বাপদাদাৰ সন্মুখত সদায় প্ৰত্যক্ষ হৈ থাকে। এনেয়েতো বাপদাদাৰ ওচৰত প্ৰত্যেক সন্তানৰ সম্পূৰ্ণ খতিয়ান থাকেই। কিন্তু বাপদাদা সকলো সন্তানক দেখি আনন্দিত হয়, কোনটো কথাৰ বাবে? সকলো সন্তানে নিজৰ নিজৰ শক্তি অনুযায়ী সেৱাৰ বাবে সদায় উৎসাহীত হৈ থাকে। সেৱা, ব্ৰাহ্মণ জীৱনৰ বিশেষ বৃত্তি হৈ গৈছে। সেৱাৰ অবিহনে এই ব্ৰাহ্মণ জীৱন খালী যেন লাগে। যদি সেৱা নাই তেন্তে যেন খালী খালী অনুভৱ হৈ থাকে। গতিকে সেৱাত ব্যস্ত হৈ থকাৰ উৎসাহ দেখি বাপদাদা বিশেষভাৱে আনন্দিত হয়। কেৰিবিয়ানৰ বিশেষত্ব কি? সদায় কামত অৰ্থাৎ ওচৰত থাকোঁতা হয়। বাপদাদাই স্থূল কথা প্ৰত্যক্ষ নকৰে, সেয়াতো শৰীৰৰ পৰা যিমান দূৰৈত থাকিলেও মনেৰে ওচৰত আছা নহয়। যিমানেই শৰীৰেৰে দূৰৈত থাকে সিমানেই বিশেষ পিতাৰ সঙ্গ অনুভৱ কৰাৰ লিষ্ট পোৱা যায় কিয়নো পিতাৰ চাৰিওফালৰ সন্তানসকলৰ ওপৰত সদায়েই দৃষ্টি থাকে। দৃষ্টিত সমাহিত হৈ থাকে। গতিকে দৃষ্টিত সমাহিত হৈ থাকিলে কি হ'ব? দূৰৈত হ'ব নে ওচৰত হ'ব? গতিকে সকলো সমীপ ৰত্ন হোৱা। কোনো দূৰৈত নাই। সমীপ আৰু স্নেহী দুয়োটাই হোৱা। যদি সমীপৰ নহয় তেন্তে উৎসাহ-উদ্দীপনা থাকিব নোৱাৰে। সদায় পিতাৰ সঙ্গই শক্তিশালী কৰি আগবঢ়াই লৈ গৈ আছে।

তোমালোক সকলোকে দেখি সকলো আনন্দিত হৈছে যে কিমান সাহস ৰাখি সেৱাৰ বৃদ্ধি প্ৰাপ্ত কৰি আছে। বাপদাদাই জানে যে সকলোৰে এটাই সংকল্প আছে যে সকলোতকৈ ডাঙৰতকৈও ডাঙৰ মালা আমি তৈয়াৰ কৰিম। আৰু মালাৰ মণিবোৰ যিয়ে য'তে সিঁচৰতি হৈ আছে সেই মণিবোৰক একত্ৰিত কৰি মালা তৈয়াৰ কৰি পিতাৰ সন্মুখত হৈ আনে। গোটেই বছৰ এইটো উৎসাহ থাকে যে এতিয়া এই ফুলৰ থোপা বা মালা পিতাৰ ওচৰত লৈ যাওঁ। গতিকে এটা বছৰ পুৰা প্ৰস্তুতি চলাই থাকে। এই বছৰ বাপদাদাই বিদেশৰ সকলো সেৱাকেন্দ্ৰৰ বৃদ্ধিৰ ৰিজাল্ট (ফলাফল) ভাল দেখিবলৈ পাইছে। প্ৰত্যেকেই কিবা নহয় কিবা লাগিলে সৰু ফুলৰ থোপাই হওক বা ডাঙৰ ফুলৰ থোপাই হওক কিন্তু প্ৰত্যক্ষ ফলৰ ৰূপত আনিছে। গতিকে বাপদাদায়ে নিজৰ কল্পৰ পূৰ্বৰ স্নেহী সন্তানসকলক দেখি আনন্দিত হয়। স্নেহেৰে পৰিশ্ৰম কৰিছে। স্নেহেৰে কৰা পৰিশ্ৰম পৰিশ্ৰম যেন নালাগে। গতিকে সকলো ফালৰ পৰা ভাল গ্ৰুপ আহিছে। বাপদাদাৰ সকলোতকৈ ভাল এইটো কথাই লাগে যে সদায় সেৱাত অক্লান্ত হৈ আগবাঢ়ি গৈ আছে। আৰু এইটোৱেই সেৱাৰ সফলতাৰ বিশেষত্ব যে কেতিয়াও নিৰাশ নহ'বা। আজি অলপ আছে, কাইলৈ বেছি হ'বই - এইটো নিশ্চিত। সেইবাবে য'ত পিতাৰ পৰিচয় পাইছা পিতাৰ সন্তানসকল নিমিত্ত হৈছে, ত'ত অৱশ্যে পিতাৰ সন্তানসকল লুকাই আছে যিসকলে সময় অনুসৰি নিজৰ অধিকাৰ ল'বৰ বাবে আহি উপস্থিত হৈ আছে, আৰু আহি উপস্থিত হৈ থাকিব। তেন্তে সকলো আনন্দত নাচোঁতা হয়। সকলো আনন্দিত হৈ থাকোঁতা হয়। অবিনাশী পিতা অবিনাশী সন্তান হয় তেন্তে প্ৰাপ্তিও অবিনাশী হয়। আনন্দও অবিনাশী হয়। গতিকে সদায় আনন্দত থাকোঁতা, সদায় বেষ্টতকৈও বেষ্ট (ভালতকৈ ভাল) হোৱা। বেষ্ট (ব্যৰ্থ) সমাপ্ত হৈ গ'ল গতিকে বাকী বেষ্টেই (ভালেই) থাকিল। বাবাৰ হোৱা অৰ্থাৎ সদাকালৰ বাবে অবিনাশী খাজনাৰ (সম্পত্তিৰ) অধিকাৰী হোৱা। গতিকে অধিকাৰী জীৱন বেষ্ট (সবাতোকৈ ভাল) জীৱন হয় নহয় জানো।

কেৰিবিয়ানত (আমেৰিকাৰ এখন প্ৰদেশ) সেৱাৰ ফাউণ্ডেশ্বন (আধাৰ) বিশেষকৈ বিশেষ আত্মাসকল হ'ল। গভাৰ্ণমেণ্টৰ (চৰকাৰৰ) সেৱাৰ ফাউণ্ডেশ্বনতো (আধাৰতো) গায়ানাই (দক্ষিণ আমেৰিকাৰ এখন চহৰ) হ'ল নহয় জানো আৰু গভাৰ্ণমেণ্টলৈকে (চৰকাৰলৈকে) ৰাজযোগৰ বিশেষত্বৰ আৱাজ বিয়পোৱা, এইটোও বিশেষত্ব হয়। গভাৰ্ণমেণ্টেও (চৰকাৰেও) 3 মিনিটৰ কাৰণে চাইলেক্সৰ (মৌন হৈ থকাৰ) চেষ্টা কৰিছে নহয় জানো। গভাৰ্ণমেণ্টৰ (চৰকাৰৰ) সমীপত অহাৰ চাঞ্চ (সুযোগ) ইয়াতেই আৰম্ভ হ'ল আৰু ৰিজাল্টো (ফলাফলো) ভাল ওলাল আৰু এতিয়াও ওলাই আছে।

কেৰেবিয়ানে সেৱাত বিশেষ ভি. আই. পি. ও তৈয়াৰ কৰিলে। যি এজনৰ পৰা অনেকৰ সেৱা হৈ আছে গতিকে এয়াও বিশেষত্ব নহয় জানো। নিমন্ত্ৰণেই এনেকুৱা বিধিপূৰ্বক ভি. আই. পি. ৰূপত পালে গতিকে এই ক্ষেত্ৰতো ফাৰ্ষ্ট (প্ৰথম) নিমিত্ত কেৰেবিয়ানেই হ'ল। এতিয়া চাৰিওফালে এগজাম্প'ল (উদাহৰণ) হৈ অনেকক উৎসাহ প্ৰেৰণা দিয়াৰ সেৱাত লাগি আছে। ইয়াৰ ফলো সকলোৱে পাব নহয় জানো। এতিয়াও গভাৰ্ণমেণ্টৰ (চৰকাৰৰ) কানেকশ্বনত (সম্পৰ্কত) আছে। এয়াও এক প্ৰকাৰৰ সমীপ কানেকশ্বনত (সম্পৰ্কত) অহাৰ বিধি হয়। এইটো বিধিক আৰু অলপ জ্ঞানযুক্ত কানেকশ্বনত (সম্পৰ্কত) আনি অনাসক্ত সেৱাৰ অনুভৱ কৰাব পাৰা। যিকোনো মিটিঙত যি সময়ত সেৱা কৰাৰ নিমিত্ত হয়, লাগিলে লৌকিক কথাই হওঁক কিন্তু কথাৰ ক্ষেত্ৰতো এনেকৈ বাণী উচ্চাৰিত কৰা যাৰ দ্বাৰা অনাসক্তিবো অনুভৱ হওঁক আৰু স্নেহৰো অনুভৱ হওঁক। গতিকে এইটোও এটা চাঞ্চ (সুযোগ) যে সকলোৰে লগত থাকিও নিজৰ অনাসক্তি আৰু স্নেহ দেখুৱাব পাৰে। গতিকে এইটো বিধিক আৰু অলপ এটেনশ্বন (মনোযোগ) দি সেৱাৰ সাধন শ্ৰেষ্ঠ কৰি তুলিব পাৰা। এইটোও গায়নাবাসীয়ে চাঞ্চ (সুযোগ) পাইছে। আৰম্ভণিৰে পৰাই সেৱাৰ চাঞ্চৰ (সুযোগৰ) লটাৰি প্ৰাপ্ত হৈছে। সকলো স্থানৰ বৃদ্ধি ভাল হৈছে। এতিয়া আৰু এটা বিশেষত্ব কৰা - তাৰ যিসকল বিখ্যাত পণ্ডিত আছে, তেওঁলোকৰ মাজৰ পৰা তৈয়াৰ কৰা। ট্ৰিনিদাদ, গায়নাত পণ্ডিত বহুত আছে। তেওঁলোক তথাপিও সমীপৰ হৈ গ'ল। ভাৰতৰে ফিল'চ'ফীক (দৰ্শনক) মান্যতা দিওঁতা হয় নহয়। গতিকে এতিয়া পণ্ডিতৰ গ্ৰুপ তৈয়াৰ কৰা। যিদৰে এতিয়া হৰিদ্ৱাৰত সাধুসকলৰ সংগঠন তৈয়াৰ হৈ আছে, সেইদৰে আকৌ ইয়াৰ পৰা পণ্ডিতসকলৰ গ্ৰুপ তৈয়াৰ কৰা। স্নেহৰে তেওঁলোকক আপোন কৰি ল'ব পাৰা। প্ৰথমতে স্নেহৰে তেওঁলোকক সমীপত আনা। হৰিদ্ৱাৰতো সেয়া স্নেহৰেই ৰিজাল্ট (ফলাফল) হয়। স্নেহে মধুবনলৈকে আনি উপস্থিত কৰাই দিয়ে। গতিকে মধুবনলৈকে আহিলে তেন্তে ন'লেজলৈকেও (জ্ঞানলৈকেও) আহি যাব। ক'ত যাব। এতিয়া এইটো কৰি দেখুওৱা। বাৰু!

ইউৰোপে কি কৰিব? সংখ্যাৰ ফালৰ পৰা সৰু বুলি কোৱা নহয়। সংখ্যা যিয়ে নহওঁক কোৱালিটি (গুণগত মান) ভাল হ'লে তেন্তে নাম্বাৰ ব্ৰান (এক নাম্বাৰ) হোৱা। যিটো কোনেও অনা নাই সেয়া তোমালোকে আনিব পাৰা। একো ডাঙৰ কথা নহয় "সন্তানসকলৰ সাহস পিতাৰ সহায়"। সন্তানসকলৰ সাহস আৰু গোটেই পৰিয়ালৰ, বাপদাদাৰ সহায় আছে সেইবাবে একো ডাঙৰ কথা নহয়। যি বিচৰা সেয়া কৰিব পাৰা। অৱশেষততো সকলোৱে এটি ঠিকনাতে আহিব লাগিব। কোনোবা এতিয়া আহিব কোনোবা অলপ পাচত আহিব। আহিবতো লাগিবই। যিমানেই আনন্দিত নহওঁক কিন্তু তথাপিও কিবা নহয় কিবা প্ৰাপ্তিৰ ইচ্ছাতো থাকে নহয়। যদিও বাতাবৰণ ভাল ইয়াৰ বাবে যেনিবা অসন্তুষ্ট নহয়ো কিন্তু তথাপিও যেতিয়ালৈকে জ্ঞান নাই তেন্তে বিনাশী ইচ্ছাবোৰ কেতিয়াও পূৰণ নহয়। এটা ইচ্ছাৰ পাচত আনটো ইচ্ছা উৎপন্ন হৈ থাকে। গতিকে ইচ্ছায়ে সদায় সন্তুষ্টিৰ অনুভৱ নকৰায়। গতিকে যিসকল দুখী নহয় তেওঁলোকক ঈশ্বৰীয় নিঃস্বার্থ স্নেহ কি হয়, স্নেহী জীৱন কি হয়, আত্ম স্নেহ, পৰমাত্ম স্নেহৰতো অনুভৱেই নাই। যিমানেই স্নেহ নহওঁক কিন্তু নিঃস্বার্থ স্নেহতো ক'তোৱেই নাই। সঁচা স্নেহতো নায়েই। তেন্তে সঁচা অন্তৰৰ স্নেহ, পৰিয়ালৰ স্নেহ সকলোকে লাগে। এনেকুৱা পৰিয়াল ক'ত পোৱা যাব? গতিকে যি কথাত অপ্ৰাপ্তিৰ অনুভূতি হয়, সেই প্ৰাপ্তিৰ আকৰ্ষণেৰে তেওঁলোকক বুজোৱা। বাৰু!

সকলো বিশেষ আত্মা হোৱা। যদি বিশেষত্ব নাথাকে তেন্তে ব্ৰাহ্মণ আত্মা হ'ব নোৱাৰে। বিশেষত্বইহে ব্ৰাহ্মণ জীৱন প্ৰদান কৰিছে। সকলোতকৈ ডাঙৰ বিশেষত্বতো এয়াই যে কোটিৰ মাজত কিছুসংখ্যক, সেই কিছুসংখ্যকৰ মাজত তোমালোক কেইজনমান হোৱা। গতিকে প্ৰত্যেকৰে নিজৰ নিজৰ বিশেষত্ব আছে। গোটেই দিন পিতা আৰু সেৱা এইটো নিচাতে থকা নহয়! লৌকিক কাৰ্যতো নিমিত্ত মাত্ৰ কৰিবলগীয়াই হয় কিন্তু আন্তৰিক নিচা স্মৃতি আৰু সেৱাৰ হওঁক। ভাল বাৰু!

বৰদান: সদায় নিজৰ ধাম আৰু নিজৰ স্বৰূপৰ স্মৃতিৰে উপৰাম, অনাসক্ত আৰু স্নেহী হোৱা
নিৰাকাৰী লোক আৰু নিৰাকাৰী ৰূপৰ স্মৃতিয়েহে সদায় অনাসক্ত আৰু স্নেহী কৰি তোলে। আমি হওঁৱেই নিৰাকাৰী লোকৰ নিবাসী, ইয়াত সেৱাৰ অৰ্থে অৱতৰিত হৈছোঁ। আমি এই মৃত্যুলোকৰ নহয় কিন্তু অৱতাৰ হওঁ - কেৱল এই সৰু কথাটি স্মৃতিত থাকিলে তেন্তে উপৰাম হৈ যাব। যিসকলে অৱতাৰ বুলি নাভাবি গৃহস্থী বুলি ভাবে তেন্তে গৃহস্থীৰ গাড়ী বোকাতে আৱদ্ধ হৈ থাকে, গৃহস্থী হয়েই বোজাধাৰী স্থিতি আৰু অৱতাৰ একেবাৰে বোজা মুক্ত (পাতল) হয়। অৱতাৰ বুলি ভাবিলে নিজৰ ধাম, নিজৰ স্বৰূপ স্মৃতিত থাকিব আৰু উপৰাম হৈ যাব।

স্লোগান: ব্ৰাহ্মণ তেওঁ হয় যিয়ে শুদ্ধি আৰু বিধিপূৰ্বক সকলো কাৰ্য কৰে।

!! ওম্ শান্তি !!